

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

SUBSTRATURILE VICTORIEI ALIANȚEI „DA” ÎN ALEGERI

Orice partid aflat la putere își erodează atașamentul public pe durata unui ciclu electoral. Așteptările electoratului n-au fost satisfăcute decât parțial, iar partidul de guvernământ a comis o serie de greșeli pe ultimii metri din perioada preelectorală cum ar fi:

– nu a respectat rezultatele alegerilor din partid ce trebuiau să stabilească locul pe liste, și a impus nedemocrația în fruntea listelor de candidați „favoriți” de la centru;

– a făcut în campania electorală declarații brutale anti P. R. M. determinând electoratul acestora să voteze Alianța DA (inclusiv la Președinție);

– a purtat discuții cu reprezentanții U.D.M.R. despre un viitor guvern în alianță, determinând simpatizanții „naționaliști” să nu participe la vot;

– încheierea cu P.U.R., a unei înțelegeri ce a impus pe locuri eligibile reprezentanții acestuia, în locul celor aleși de drept în cadrul

P.S.D., scăzând astfel numărul de voturi pronunțate în favoarea lor;

– nerezolvarea unor diferende mocnite în partid încă de la alegerile locale, îndepărtând pe unii baroni locali de la susținerea partidului chiar dacă nu s-au pronunțat ferm în defavoarea acestora întărind supozițiile de partid corupt lansate de adversari, etc.

Alianța D.A. s-a format, constituit și parafat fiind logic singura șansă în alegeri, datorită fermității conducătorilor de partid Băsescu și Stolojan, consistenței înțelegerii bipartide și seriozității celor doi lideri. Mai mult s-au impus la conducerea partidelor oameni noi (mai ales în P.D.), mai bătaioși, necompromiși și cu idei moderne.

Datorită faptului că majoritatea populației era nemulțumită de guvernarea precedentă (în ciuda unor succese ca: deschiderea granițelor, accesarea în N.A.T.O., creșterea veniturilor,

În acest număr:

- Răsfoind amintiri...
- Tristețe exilată
- Regi de mucava
- Țelurile Marelui Plan
- Ziua de lucru a lui Kennedy

scăderea inflației, reducerea șomajului, progresele spre UE. etc.), aceștia au votat noua alternativă SCHIMBAREA, mai ales la Președinție (urmare a greșelilor P.S.D. și creșterea credibilității Președintelui Băsescu).

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

Un om care nu a cunoscut smerenia, dar vrea să se întoarcă la Dumnezeu, se poate întoarce

Frații mei, la Dumnezeu nu există un trecut rău, din momentul în care este un prezent bun. Te-a iertat și Dumnezeu. Dacă te-a iertat definitiv. Numai să continui o viață bună, ca să meriți într-un fel, cu harul lui Dumnezeu, această iertare. Nu se pune problema, e iertat. Avem atâtea cazuri. Avem pe Moise Arapul, care a fost tâlhar. Avem pe Varvar care a fost tâlhar.

Și sunt sfinți. Dar și-au revenit, s-au căit amar. La Dumnezeu, dragii mei, dacă este inima smerită și înfrântă, mare e mila Lui. Eram în pădure – iertați-mă că vă fac o confidență –, eram în pădure, în pustie, și am fost atacat de satana într-o formă foarte dură. Și încercam un act de smerenie în fața lui Dumnezeu, că „sunt nimic”. În sfârșit, mă forțam. Și-am fost eliberat. Și am zis – citind din Viețile Sfinților –, am strigat tare, fără să mă jenez, mă auzeau, poate, lupii: „Mare mai e un om smerit în fața lui Dumnezeu!” M-am încurajat foarte mult și am văzut că harul lui Dumnezeu m-a ajutat, căci eu n-am putut să mă măsoz câtă smerenie am. Căci nu m-am putut vedea decât mai puțin smerit decât toți oamenii de pe lumea asta.

Arhimandrit Arsenie PAPACIOC
Mănăstirea Sf. Maria - Techirghiol

Poezii interzise

A fost o vreme când în România se putea aresta și interzice orice. Chiar și poezia. Dar, în 1989, la Timișoara, în Banat, au murit oameni, mulți oameni, ca așa ceva să nu mai fie posibil. (V.T.)

Moțească

Voi n-aveți tihnă biete mâini
De ani munciți și săptămâni
Pentru-o lețcaie la stăpâni...

V-am sângerat, ați tras în ham,
Și eu numai pe voi vă am...

V-a frânt cormanul de la plug
S-aduceți altora belșug...

Când alte mâini găesc comori,
Voi doar sudalme și sudori.

Lucrați amar, trudiți de sânge,
Pentru străinii de la târg...

Acum căzurăți pe genunchi,
Uscate ramuri lângă trunchi...

Curând veți odihni pe veci,
Tăcute, palide și reci...

Morman de negre bătători,
V-așteaptă-acasă șapte guri...

Voi mâini murdare, de tizic,
Eu fără voi nu-nsemn nimic.

Vasile Postencă

Ai mai trecut o vară, mai gorun
Un an mai mult de lacrimi și surghiun.

Te-apleci în vânturi aspre și suspini.
Ne prinde-o nouă toamnă prin străini.

Încet îți curge sângele-n noroi.
Ne-om mai întoarce oare înapoi?

Ce-mi spui fără nădejde și-mi arăți?
Trăiești și tu ca noi din nedreptăți?

Ți-i numai aur frunza și cercei
Aud întrînsa parcă glasul ei...

Zodier

Apleacă-ți fruntea rece lângă-a mea.
Eu nu mai am în ceruri nici o stea.

Cărarea mi se pierde în pământ.
Azi sunt și mâine poate nu mai sunt.

Mă duc în altă lume peregrin.
De-acolo nu se știe de-o să vin...

Mă doare măi gorune, că te las
În lumea asta singur de pripas.

Dar cine știe? Poate ne-nțâlnim:
Eu pumn de lut, tu cruce-n țințirim...

Vasile Postencă

DE CE SUNTEM ORTODOCȘI

În 1054, de când există ortodoxie și catolicism, s-au acumulat atâtea resentimente de o parte și de alta a „zidului despărțitor”, că-i imposibil de-a realiza mesajul unic al lui Hristos. După Papa Pius XI, schisma poate fi depășită numai printr-un miracol de sus. Adică de cineva care se va ridica deasupra trecutului. Actualul Papă, al 263 din lungul cortegiu al episcopilor Romei, crede că purificarea memoriei istorice îi va apropia pe ortodocși de catolici, pe orientali de occidentali, motiv pentru care a venit în 1999 în vizită și la București. Tezele pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, publicate în 1991 cu titlul de mai sus în „Teologie și viață”, nr. 4-8, și într-o broșură de largă circulație, sintetizează mai ales viziunea din era ortodoxo-comunistă. Românii au apărut apusul de invazia turcă și în același timp s-au apărut de catolicii unguri. După prăbușirea celei de a „doua Romă” sub islam, ei sunt o punte între est și vest și au devenit un bastion ortodox de rezistență pentru neamurile balcanice agresate de musulmani și catolici.

Ortodoxia i-a menținut pe români „ca un neam unitar și deosebit”, iar creștinarea de către Apostolul Pavel a

tracilor, care aveau un fond romanic și sunt strămoșii românilor, a avut loc înainte de creștinarea Romei. „În

general, creștinismul evanghelic păstrat în Răsărit prin Ortodoxie este un

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

ȚARĂ CARACALENĂ

Vrem sau nu vrem să recunoaștem, cosmopolitismul este, la români, „pecetea”

de vreme ce o monedă evreiască, din anul 133 d.Cr., a fost găsită, la Pojejena. Apoi mai mulți oșteni, sclavi, comercianți sau meseriași de pe malurile Iordanului, din estul Mediteranei, decât din alte părți ale imperiului, au venit și au cerut, vorba poetului, „pământ și apă”, în Dacia.

Nu cred însă nici faptul că poporul român s-a născut creștin, fiindcă nașterea lui trebuie luată în seamă încă de la înfrângerea regelui macedonean și colonizarea țării sale din anii 168, respectiv 148 î. Cr. Acei macedoneni (traci) romanizați au fost strămoșii aromânilor din sudul Dunării. Unii sunt însă gata să jure că poporul român s-a născut cosmopolit. De fapt nu întregul popor, ci anumiți indivizi. Cosmopolitului îi miroase ceapa verde de acasă, e drept miroase și „cea de-afară”, dar ce frumos sună ceapa în limbi străine, mai ales dinspre soare-apune!

Ion VULPE
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 3 (133)

MARTIE
MĂRȚIȘOR

ADRESA INTERNET
http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

ȚARĂ CARACALENĂ

(urmare din pag. 1)

Răsfoiesc un ziar nu prea vechi, un titlu mă pune în gardă: „Deținutul Dumitru Constantin a evadat din Penitenciarul Pelendava”. Nu mă îngrozește atât fapta abominabilului infractor cât numele pușcăriei. Nu s-a găsit altă denumire acestui „pension” craiovean decât numele antice cetăți dacice? Inchipuiți-vă bivalenta judecării de valoare din mintea școlarului din clasele primare - dacă Dumitru Constantin a evadat din Pelendava, atunci și Decebal a încercat să evadeze din Sarmisegetusa etc, etc.

După așa-zisa revoluție, minunile caracalene au cuprins țara, etichetând un popor, convins să-și toarne cenușă pe cap, fără ca cineva să i-o ceară. S-ar răsuci de mânie în mormânt Ștefan cel Mare, dacă ar „realiza” că numele său a fost implementat unei cărciumi de pe artera bucureșteană omonimă. Nu mai bei o bere „la botul calului”, ci la „Ștefan cel Mare”, în Cotroceni există o altă cărciumă, „Davilla”, care a moștenit numele ctitorului medicinei moderne românești. Atentatele la adresa istoriei, crimele de lez- limbă românească, condamnarea la uitarea memoriei istorice au intrat deja în firesc. Francezii au deja lege pentru protejarea patrimoniului lor spiritual. La români a-ți bate joc de strămoși e o meserie rentabilă, îți oferă un titlu de noblețe... intelectuală.

Ești pe „Magheru” și vrei să-ți scurtezi lațele? Termină de consumat cea mai ieftină - femeie din lume, „Eugenia”, acel biscuit „betonat” cu cremă, și intră la frizeria... „Patria”. Da, frizeria, nu cinematograful! Ce măreție! Să te simți ca un zeu,

ras, tuns și frezat, de vestala balaoacheșă, în numele iubirii de patrie, în templul „Cărării pe dreapta”! Ajungi acasă. Sătul de „Surprizele inedite” ale Andreei Marin, schimbi „sticla” pe alt post unde un bucătar „inter-național”, dar analfabet pe românește, îți sugerează să îmbunătățești rețeta culinară adăugând „un vârf de oregano”. Geaba ai isprăvit două facultăți, dacă nu știi ce-i aia oregano! După o noapte între dicționare te mai întrebă doar care oregano!

Oregano spaniol e o plantă erbacee, perenă, aromată, cu tulpina păroasă, cu flori roșii purpurii. Botaniștii o numesc *Origanum vulgare*, însă români, tot cosmopoliți, îi zic - după cuvântul sârbo-croat suhovrh - sovîrv sau sovârf. La italieni, treaba e ca în dilema prințului de Dania, cu sovâr-vul, pardon cu craniul, în mâini. Căci un anume origano este sinonimul lui maggiorama, adică măgheranul românesc, acea erbacee labiată, cu flori roșietice sau albe, cu identitatea științifică *Origanum majorana*. Și în franceză și în română cuvântul a provenit de la nemțescul Mageran.

Ce-o fi vrut să pună în sos bucătarul ultramediatizat? Sovârf sau magneran? Cu păr sau fără păr? Ca orice oltean măcinat de dileme, precum Prometeu, ciugulit de vulturi, mă aflu ca în fața unui text sibilic, de nedescifrat. Mă trezesc cântând de ciudă, dar și ca tratament pentru dobândirea optimismului, imnul nostru național: „Foaie verde oregano / M-a făcut muica olteano”. Ptiu, că m-am cosmopolit și eu!

P.S.: Pe vremea „Cântării României”, o cunoscută cântăreață de muzică populară se lăuda cu mai mulți iubiți: un bade era aviator, alt bade - marinar, n-ajunsesse însă, până la revoluție, la cosmonaut. Iată că acum, dușmanii manelelor reacționează artistic. O altă cântăreață de muzică populară, de prin Bihor, a făcut din celebrul Lică Sămădău un erou pozitiv și iubit. Hoț de drumul mare, devenit peste noapte model de iubire. Săracu Adrian Copilu-Minune! Ce subiect gras i s-a suflat de sub nas!

De ce suntem ortodocși

(urmare din pag. 1)

creștinism duhovnicesc, spre deosebire de creștinismul occidental care are mai mult un caracter raționalist, neduhovnicesc, lipsit de prezența reală a lui Hristos în oameni și în lume.” „Poporul român, a crescut în mistica ortodoxă a luminii, nu în mistica occidentală a întunericului...” Ecumenismul, unirea creștinilor nu-i tema prof. Stăniloae, cu atât mai puțin viziunea vizitei Papei la ortodocșii români, ca deschizători de drumuri chiar și pentru grecii sau sârbii care nici azi nu-și pot imagina vizita patriarhilor lor la Roma, unde să vorbească în fața mulțimii din Piața Sf. Petru de unire și depășirea schismei, ca Prefericitul Teocist. Reunificarea cu mijloace pașnice a Europei, din care fac parte grecii și vor face parte în curând românii și slavii de sud, presupune

depășirea „zidului despărțitor” prin renunțarea la paradigme vechi de o mie de ani. De regulă, ortodocșii se sprijină pe o doctrină ideală și privesc de sus, ca Stăniloae, realitățile imperfecte din apus. Pe de alta parte și catolicii se bazează pe o dogmă infailibilă și privesc critic realitățile deprimate din lumea ortodocșilor, chiar dacă aceștia s-au lepădat de comunism 1989. În acest context milenar, fără un sentiment de regret pentru nedreptățile din trecut, fără simpatie ori dragoste pentru celălalt, nu vom putea „survola zidul despărțitor”. În anul 2007, românii vor face din nou parte din Imperiul Roman. Din lumea romano-catolică, din lumea protestantă și oamenii de rând își vor reuni destinele în mod firesc, în efortul comun al activităților zilnice. Îi vor urma oare și teologii?

ȚURA PRESEI ROMÂNEȘTI

Îmeilurile lui Terente

„Și de final să-ți spun visul meu.

Vreau să revoluționez sculptura.

Ninele, să fac socluri de statui din capote de mașini. L-ai văzut pe Gigi cum stătea ca Alexandru Macedon pe capota bemveului? Păcat că n-avea nimeni niște ghips să-l planteze acolo și să-i zică la statuie „Mihai Viteazul călare pe capotă, cu mâna strânsă pe cheia cu închidere centralizată”.

Te-am pupat,
al tău Terente

Becalificarea României în primăvara europeană

„Golurile Stelei mi s-au părut rezultatul unei formidabile presiuni în trepte: în spatele lui Cristea era echipa, ca un uriaș piston uman, în spatele echipei erau tribunele, radiind o energie dătătoare de aripi, iar în spatele tribunelor erau milioane de români cu pumnii strânși. O țară întreagă era adunată în bocancul supertalentatului Andrei Cristea.

Și totuși nu pot să nu transcriu și acest gând: Steaua se califică, iar România se becalifică în primăvara europeană.”

C.V. Popescu
„Adevărul” nr. 4557

Comunitari sau municipali

... „Proiectul de înființare a Poliției Comunitare prin reorganizarea Corpului Gardienilor Publici, care trebuia încheiat în 31 martie 2005, nu va mai fi pus în aplicare. Chiar și așa, gardienilor li se cer studii liceale pentru a rămâne pe poziții, actualul guvern dorind înființarea unei poliții municipale. Până se vor hotărî guvernării ce nume și ce formă să poarte viitoarele poliții, poate termină și actualii gardieni liceul.”

„Bănățeanul”, nr. 194

Clipa de aur

„Imediat după ce Dorinel Munteanu a ratat încercarea sa de a duce Steaua mai departe, 22000 de oameni, martori direcți ai dramei sale, s-au ridicat în picioare scandându-i numele. În clipa aceea Valencia a fost eliminată, pentru că în Ghencea fotbalul se transformase în iubire.”

Dorin Chioțea
„Pro Sport”, nr. 2323

Aspirine

„Vadim declară că nu-i va plăti daune morale lui Emil Constantinescu. O dată, fiindcă el nu crede că l-a insultat niciodată pe fostul președinte, și, în al doilea rând, fiindcă refuză săi dea bani unei corciturii de geolog iudeo-mason cu comportament de țap libidinos.”

Cristian Tudor Popescu e declarat „cel mai iubit ziarist al anului 2004”. Probabil că premiul e acordat de aceiași oameni care l-au declarat pe Ceaușescu „cel mai iubit conducător”.

„Aspirina săracului”, nr.89

Iliescu îl face isteric pe Băsescu

Fostul șef al statului, senatorul PSD Ion Iliescu, a apreciat ieri, conform Mediafax, că afirmațiile președintelui Traian Băsescu privind costurile integrării pentru români sunt iresponsabile, calificându-le drept „istericale”. Păi ce, este o noutate pe care o descoperă Băsescu că avem un mare decalaj, ca țară față de statele dezvoltate ale UE? Este un decalaj istoric, care ne-a însoțit de-a lungul vremii. În timp ce Europa occidentală intra în epoca Renașterii, apoi în marea aventură istorică a revoluției industriale, noi eram aici sub dominația străine, o toamnă, austro-ungară și rusă” a explicat Iliescu.

„Național”, nr. 2482

„Preacuviosul” Anghel Iordănescu

Na, că asta-i bună! Nea Puiu Iordănescu împreună cu o blondă tânără și devastatoare... Probabil că v-ați tot săturat să vedeți poze cu „Generalul” care pupă la nesfârșit icoane sau alte obiecte sfințite. Vă vine să credeți că Anghel Iordănescu, om cu frica lui Dumnezeu, familist convins, cu trei copii, mai are timp, chef și înclinație spre o aventură carnală? Dacă nu, urmăriți cu atenție fotografiile alăturate în care Puiu și ultima sa „călugăriță” dau impresia că se simt mult mai bine decât fotbalul românesc gestionat până mai ieri de vrednicul enoriaș al lui Mircea Sandu. Să vă mai spunem doar că filajul a durat trei zile, că acest „cuplu de vis” a pus la punct toate detaliile tehnico-tactice în doar două ore, într-un apartament din Pantelimon.

„Fanatik”, nr. 17

SUBSTRATURILE VICTORIEI ALIANȚEI „DA” ÎN ALEGERI

(urmare din pag. 1)

Mesajele Alianței D.A. de anticorupție, câștigurile candidatului lor la confruntările televizate, cât și adoptarea culorii portocalii au condus alături de carisma actualului Președinte, la departajarea acestuia pentru Cotroceni.

Totuși, din punct de vedere doctrinar/această Alianță (P.D.-P.N.L.), apare nefirească și totuși ea a câștigat și se menține. Reamintim că Alianța D.A., s-a format în mod fortuit, fiind singura care putea să se contraponă ca o adevărată și credibilă opoziție partidului de guvernământ.

În sânul ambelor partide, (dar mai ales în P.N.L.), s-au auzit voci contrare, dar, dorința de a accede la Putere și necesitatea de a impune o altă linie politică au estompat aceste tendințe. Apropierea anului de accedere în U.E. (2007) i-a determinat pe cei mai bogați să susțină financiar campania de alegeri pentru a fi ei la Putere când se semnează Acordurile de intrare, chiar dacă mai sunt eforturi de făcut.

Așa că Protocolul semnat recent de Alianța D.A. cu U.D.M.R. și P.U.R., cu toate clauzele lui greu de digerat, constituie totuși baza unui guvern credibil și valabil până (cel puțin) la alegerile anticipate, care se vor produce fie provocate de Guvern, fie de partidele din coaliție nesatisfăcute de modul de respectare a acestui protocol.

Deocamdată P.U.R.-ul, nu dorește anticipate și îi este frică de neatingerea pragului electoral la alegeri noi, fără P.S.D., însă poate găsi alți aliați (U.D.M.R., P.N.G. sau P.R.R.). Momentan și U.D.M.R.-ul mulțumit de concesiile obținute și speriat de dezbinări, nu-și dorește de asemenea noi alegeri. Până și cei din Alianța D.A. după așezarea confortabilă în parlament și guvern, ca parlamentari (cu salarii majorate) și demnitari, nu-și mai doresc un val electoral, care pe unii s-ar putea să-i doboare din fotolii. Până și Președinția care nu-și poate respecta din varii motive promisiunile electorale și va începe procesul de erodare al încrederii populare, n-o să mai vrea să riște un nou proces electoral.

Răsfoind amintiri... cu Virgil Carianopol

I. Aproape toți criticii care v-au cercetat creația și au scris pe marginea cărților dv., la apariția lor *sau* după decenii, cu ocazia reeditării lor, s-au oprit asupra legăturilor profunde pe care poetul Virgil Carianopol o stabilește cu satul, cu tradiția.

R. Este adevărat cu din cărțile mele publicate reiese că satul mi-a fost de multe ori izvor de inspirație. Deși m-am născut la Caracal, cea mai mare parte din copilărie mi-am petrecut-o în inima satului. Eu, după mamă, sunt strănepot al lui Iancu Jianu și fie la Fălcau, pe malul Oltețului, fie la Izbiceni, pe malul Oltului, împreună cu ceilalți frați lăsați în grija bunicilor, mi-am trecut toate vacanțele. De atunci mi-au rămas în minte toate imaginile pe care le-am cântat mai târziu.

I. Debutul dv. a stat sub semnul unui post-romantism semănătorist. Cum se explică atunci legăturile cu grupul „Unu” și mai ales prețuirea pentru Ilarie Voronca?

R. Pe Ilarie Voronca l-am cunoscut datorită lui Sașa Pană. Am fost de multe ori la el acasă, în str. Parfumului, citindu-i în manuscris atât volumul *Virgil Carianopol* cât și *Un ocean, o frunte în exil*, care a apărut la Editura „Unu”.

Îmi aduc aminte că își transcria, într-un caiet toate expresiile care îi plăceau, considerându-le deosebite. Avea un fel al lui de a încuraja, remarcând mai des imaginea, despre care spunea că este rădăcina viitoarei poezii. Făcea efortul de a-și pune poemele în ritm și rimă.

Nu ne împăcam, totuși, amândoi, pentru că eu pledam pentru simplism, iar el pentru o poezie plină de podoabe, ceea ce mi se părea că mai mult o îngreua decât o făcea să strălucească. Ades am dezbătut cu el problemele poeziei moderne. Războiul a pus capăt definitiv întâlnirilor noastre, prin plecarea lui din țară și moartea tragică survenită la Paris.

I. Și totuși, ce a determinat, la distanță numai de doi ani de la apariția celei de-a doua plachete de factură expres modernistă, întoarcerea dv. spre poezia tradițională?

R. Modernismul a fost o școală, tradiționalismul o esență spirituală. N-am părăsit niciodată tradiționalismul poeziei păstrând fondul și regulile, la care am adăugat expresia înnoită.

I. În istoria literaturii române de la origini până în prezent, G. Călinescu vă înscrie în capitolul „esenții”, alături de G. Lesnea și Vladimir Cavarnali. De asemenea, Șerban Cioculescu, într-un studiu intitulat Serghei Esenin și lirica noastră tânără cuprins în volumul citat la începutul discuției noastre, pune placheta dv. *Scrisori către plante* sub semnul influenței directe a marelui poet rus analizând tot aici și poeziile lui Zaharia Stancu, N. Crevedia etc. Pe aceeași bază, Eugen Lovinescu vă socotea continuator al generației de „imagiști” ai literaturii noastre.

R. Am avut proasta inspirație să dau unei poezii din volum numele acestui frământat. De aici și cei câțiva critici care au tras concluzia acestei influențe. Cred însă că și dacă nu ar fi existat Esenin, eu tot așa aș fi scris. Sigur, nu este o rușine să fii influențat de un mare poet, afilierea însă nepotrivindu-mi-se, cred, o resping, rămânând la punctul meu de vedere.

I. Nu sunt de acord cu dv. Dacă despre influența directă a lui Esenin în poezia lui Virgil Carianopol este exagerat să se discute, întrucât această influență ar fi trebuit să se execute printr-o cunoaștere profundă a atmosferei și limbii de origine a marelui poet, socotesc totuși că apropierea pot fi stabilite tocmai prin acel interes exclusiv pentru sat și valorile lui spirituale. Apropierea de Esenin a avut cred meritul de a

restabili contactul poeziei tinere românești dintre cele două războaie mondiale cu acest univers spiritual părăsit o vreme, printr-o campanie modernistă anti-semănătoristă. Că volumul dv. *Scrisori către plante* s-a bucurat de interes tocmai prin timbrul său expres tradițional o dovedește și premiul de poezie care vi s-a acordat atunci de Juriul Societății Scriitorilor Români.

R. Împrejurările nu le cunosc. Ceea ce știu este că din comisia de premiere a făcut parte alături de scriitorul Corneliu Moldovanu și profesorul Șerban Cioculescu. Am avut cinstea ca acest premiu să-l împart cu poetul Radu Boureanu, amândoi fiind încununați cu aceeași distincție. Am aflat de la Corneliu Moldovanu că volumul, cu toate că n-a fost prezentat pentru premiere, juriul l-a proferat, totuși.

I. Aș vrea să ne oprim acum asupra dosarului cu amintiri pe care îl purtați în suflet. În diverse ocazii radiofonice ați schițat portretele unor scriitori dispăruți pe care i-ați cunoscut.

R. Ați pus degetul pe o rană, pe care cu prudență am ferit-o mereu de întrebările dv. Da, îmi scriu amintirile, sau mai bine zis le-am scris. E trist când ajungi la vremea amintirilor, fie că îți dai seama că toți despre care scrii nu mai sunt printre noi, fie că în curând vei deveni și tu amintire.

I. Știu că în amintirile dv., un loc aparte îl ocupă personalitatea lui Nicolae Iorga. Îmi mărturiseați, într-o altă împrejurare, că despre N. Iorga ați scris numeroase pagini de-a lungul timpului.

R. Ce-aș putea spune în câteva cuvinte despre marele Nicolae Iorga? Locul pe care-l ocupă în conștiința mea este acela pe care s-au situat și se situează marile figuri ale omenirii. Nicolae Iorga a fost și a rămas rădăcina și eu, orice simbol ar ridica Stejarul, nu-l admir pentru că neîncovoindu-se, cade în furtună cu rădăcină cu tot. Îmi plec însă fruntea în fața tuturor arborilor care plecând, își lasă rădăcinile locului în care au trăit, ca o recunoștință față de pământul ce l-a crescut. Nicolae Iorga este arborele în fața căruia îngenunchi, situându-l acolo unde nu ajung decât cei care, iubindu-și patria, rămân să trăiască veșnic.

I. Mi se pare că trăsătura principală a volumului de amintiri pe care aveți de gând să-l tipăriți într-un viitor apropiat este aceea că reface în actualitate figuri și prezențe scriitoricești peste care s-a așternut, uneori nedrept, uitarea. Îi extrageți, așadar, dintre paginile îngălbenite de istorie literară și-i redați viabilității sub aspectul lor *sentimental*. Unul dintre aceștia – este fără îndoială, G.M. Vlădescu.

R. Mă bucur că mă întrebați de el. G.M., cum îi spuneau confracții, mi-a fost prieten. El a propagat umanismul, căldura, prietenia.

G.M. Vlădescu, prin blândețea, caracterul și noblețea însușirilor sale, ocupă locul celor care au trăit în fugă, au scris, au suferit, au fost modești și au plecat dintre noi atât de simpli și necunoscuți, precum au trăit. În tot cazul, este prea scurt timpul pentru a face elogiul acestui nedreptățit. Îl așez în amintirile mele pe un piedestal de care trebuie să te apropii cu evlavie.

(Radio București: Emisiunea *Acasă la...* din 9.01.1970)

Inegalabilul interpret al poeziei lui Virgil Carianopol, artistul Tudor Gheorghe, alături de două alese interprete ale cântecului românesc: Dida Drăgan și Elena Jurjescu.

„Muică, noi suntem un neam
Ca frunza zăbătând pe ram.”

Tristețe exilată

Lumină în pivnița scriitorilor

Știu că periodicele Uniunii Scriitorilor mai cu seamă „România literară”, au publicat documente din arhive privind evenimente contemporane, însă petrecute la alții, de pildă la ruși: îmi amintesc, de procesele-verbale ale unor ședințe de excludere printre cei dați afară fiind și Soljenitin.

Nu am știre să se fi dat publicității în România literară, organ al Uniunii Scriitorilor din România a procesului-verbal al excluderii mele din aprilie 1977. desigur, afirmația aceasta este sub rezervă: eu, interesatul, nu am aflat că un astfel de document să fi fost reprodus, așa cum s-ar fi convenit.

Pentru că tot am adus vorba de arhivele Uniunii Scriitorilor din România, îi propun lui Laurențiu Ulici, (președintele Uniunii Scriitorilor din România n.n.) ca, în loc să mă invite la „congrese ale scriitorilor din diaspora” (și ce-ar fi dacă scriitorii români ar învăța românește?) – să înceapă prin a face ce trebuia să facă de când a preluat șefia Uniunii Scriitorilor: lumină în pivnița scriitorilor.

În ceea ce mă privește, cer să fie făcute publice documente legate de următoarele evenimente:

1. Ședința de partid a U.S. din R.S.R. consecutivă invadării Cehoslovaciei (august 1968). Reamintesc: atunci au fost dezbătute cererile a cinci (numai?) scriitori de a fi primiți în P.C.R., astfel să aibă dreptul de a intra în Brigăzile Patriotice și de a primi arme împotriva rușilor. Postulanții erau (după câte îmi amintesc): 1. Mariana Costescu, 2. Aurel Dragoș Munteanu, 3. Paul Schuster, 4. Adrian Păunescu, 5. Alexandru Ivasiuc, 6. Paul Goma.

Este imperios necesar (necesitatea datează din ianuarie 1990, de sub președinția lui Mircea Dinescu), să se afle, potrivit documentelor, ce s-a petrecut atunci, cine a fost implicat și ce a făcut – spus fiecare. Prea multe „variante”

ale întâmplării au fost avansate, prea multe neadevăruri au fost afirmate cu tărie. Atât scriitorii, cât și cititorii au dreptul să cunoască adevărul. Nu este vorba, în această tăcere, doar de o „uitare” nevinovată din partea Uniunii Scriitorilor ci de una intenționată. Aștept să fiu dezmințit, prin publicarea integrală a documentelor legate de primirea în partid, în 24 august 1968 a celor șase.

Cer să se dea publicității dosarul interzicerii mele de a mai publica – începând din martie-aprilie 1970 – de a se scrie despre mine, de a mi se pomeni numele, de a putea face traduceri (victime: și soția și socrul meu, traducători diplomați). Eu, „interesatul” nu cunosc – în afara efectelor (interzicerea care a făcut din mine scriitorul cu cel mai îndelungat stagiul de... tăcere forțată în propria-mi țară – pe timpul lui Ceaușescu: (șapte ani și opt luni) decât „impresiile” redactorilor Editurii Cartea Românească: Al. Paleologu, Mircea Ciobanu, geta Dimisianu, Magdalena Bedrosian-Popescu și Dumitru Țepeneag. Aname: romanul *Ușa noastră cea de toate zilele* predat spre publicare ar fi „conținut” aluzii – dușmănoase la adresa lui Ceaușescu și a soției sale – acuzație formulată de Al. Ivasiuc, dezmințită doar de Al. Paleologu, însă luată în seamă de Mihai Gafița și de Marin Preda. Acesta din urmă ca director, a hotărât respingerea manuscrisului. A trecut (din 1970, de la interzicere) aproape un sfert de secol, până să aflu, din volumul Confesiuni violente (1994, ed. Du Style – vezi pagina 199) de Nicolae Breban varianta Ivasiuc a „culpei” – anume: Elena Ceaușescu, în campanie de colectivizare, a ajuns într-un sat unde un țăran, ca să nu „adere” s-a prefăcut mort, Ceaușescu i-a tras o palmă, mortul a sărit în picioare... Această întâmplare – relatează Breban (după relatarea lui Ivasiuc) – ar fi fost povestită de Tița Chiper, iar eu (Goma) o băgasem în carte! Firește, ajungând aici prietenul și colegul de pușcărie Sașa Ivasiuc s-a pornit într-o diatribă violentă împotriva lui Goma cel care introdusese într-o carte o anecdotă – astfel periclitând libertatea soției sale, Tita! Or, nu se afla în Usa... nici în vreo altă carte a mea – o scenă care să aducă, măcar pe departe cu cea povestită de Tita Chiper (mortul plămădit de Ceaușescu).

Așadar: Ivasiuc – acuzatorul principal – nu citise cartea (astfel ar fi observat că nu există vreun mort trezit de palma Ceaușescăi), – dar a cerut respingerea manuscrisului (un eufemism desigur), Gafița – a citit (cum să nu citească el?)

însă a consimțit la „variante Ivasiuc”; Marin Preda – a citit și el manuscrisul mi-a comunicat: Reamintesc: toți redactorii erau în cunoștință de cauză (citiseră textul, în urma dispoziției lui Marin Preda, speriat de scandalul provocat de Ivasiuc, pe coridoarele editurii – atunci în localul de pe Ana Ipătescu); dintre aceștia doar Al. Paleologu a contestat „ivasiuca varianta”. În curând se vor împlini 30 de ani de-atunci. Am dreptul să aflu care a fost adevărul – cu ce alte „motivații” fusesem interzis de a mai publica și cine dintre colegi (și prieteni) a dat o pustiie de mână de ajutor în această acțiune de purificare a breslei...

Am dreptul de a afla motivele pentru care în aprilie-mai 1972, fără a fi făcut cerere (decât pentru călătorie în URSS – respinsă categoric de Hobana), mi s-a cvasi-impus pașaport pentru Occident, cu tot cu nevastă și cu sfatul prietenesc de a mă face uitat pe-acolo.

Cer să fie făcute publice documentele referitoare la acest episod straniu;

Să se dea publice documentele referitoare la campania de presă organizată împotriva noastră, a scriitorilor implicați în mișcarea pentru drepturile omului din februarie-mai 1977. Se știe că „adunătorii de înfierări” erau Ivascu și Virgil Teodorescu – și mai cine? Și cine dintre scriitorii solicitați să condamne a refuzat să o facă (Mircea Iorgulescu a fost unul dintre ei – cine a mai declinat „invitația”?)

Cer să se dea publicității toate documentele referitoare la excluderea mea din Uniunea Scriitorilor – în luna aprilie 1977, pe când mă aflam în închisoare. Atunci am fost dat afară nominal – nominal am așteptat să fiu reprimat după decembrie 1989;

În sfârșit trebuie să aflu – să afle și cititorii scriitorilor în chestiune: după decembrie 1989, cine din conducerea Uniunii Scriitorilor și cu ce argumente s-a opus re-primirii nominale a scriitorilor exilați – ce fuseseră excluși pe timpul lui Ceaușescu. Cer să se comunice dacă numai Uniunea Scriitorilor a fost implicată în acest refuz, numai anume persoane din conducerea ei – și care anume – ori și Ministerul Culturii și alte ministere și comiții.

Eu, ca victimă, am dreptul inalienabil să aflu adevărul.

Uniunea Scriitorilor are obligația să-l facă public – doar n-o să aștepte să mor, ca să mi-l comunice... postum.

Paul GOMA

„Alexandre, rege nu te naști, rege devii!”

Filip al Macedoniei, către fiul său Alexandru cel Mare

„Vei fi investit rege, regele Mihai I“

Generalul, care era un om al armelor și un puritan, îl disprețuia pe acest Rege care își părăsise soția, Regina și mamă de rege, și trăia în văzul lumii cu o „prostituată”.

Elena Lupescu era dornică să-l vadă pe regele ei despovărat de greutatea Coroanei. Viața ei la București nu era ușoară. Regele nu-i dăduse, ce-i drept, nici un motiv să se îndoiască de fidelitatea lui, dar Elena Lupescu trăia claustrată, ca într-o găoace.

Carol, care o iubea cu patimă, vedea că Elena Lupescu suferă. Nu i-a fost ușor Regelui Carol al II-lea să se hotărască să abdice. Se hotărâse să abdice brusc. Dis-de-dimineață, intră în odaia fiului său Mihai. Acesta dormea liniștit, senin, indiferent că peste noapte devenise Regele Mihai I al României.

Era răcoare în camera Palatului. Carol ridică plapuma de puf de pe podea și-l înveli pe Mihai cu infinită grijă, apoi se așeză lângă patul său. Încea sentimente contrarii; era desigur copilul său și băgă de seamă, pentru prima oară, privindu-l atât de intens, că Mihai are multe trăsături asemănătoare lui. Dar Mihai devenise arma șantajului exercitat împotriva sa. Dar cu ce era vinovat Mihai? Dominat de propriile ambiții, Carol înțelese că a trăit mai mult pentru el, mai mult în intimitatea Elenei Lupescu, și adesea uitase să fie tată. I se păru că Mihai zâmbise în somn. Simți cum sufletul i se umple de un sentiment inefabil, știa că-i prea târziu de senti-mentalisme ieftine, dar nu putea să se stăpânească. Se aplecă și-l sărută pe Mihai pe frunte. Mihai deschise ochii, mirat de prezența tatălui, la acea oră matinală, în camera sa.

– Good morning, tată.

– Bună dimineața, îi răspunde sec Regele, încercând să-și ascundă emoția. Am trecut doar să-mi iau rămas bun.

– Unde pleci, tată?

– Plec din țară. Așa e situația, poate mai târziu ai să înțelegi totul. Acum, Coroana României îți revine. Vei fi încoronat rege, Regele Mihai I.

Băiatul dădu deoparte plapuma și coborî din pat. Se îmbrățișară. Altceva nu și-au mai spus. Mihai își urmări cu privirea tatăl care se îndepărta, dar nu simți nevoia să plângă.

Despărțirea de fiul său, Mihai, nu-i făcuse bine lui Carol. A simțit în vorbele puține ale fiului său, și chiar în îmbrățișarea sa, la despărțire, o anume răceală și indiferență. Nu se putea înșela: Mihai nu-l iubea. Carol înțelegea însă că atitudinea lui Mihai față de el nici nu putea să fie alta.

După întâlnirea cu Mihai, Regele porunci ofițerului însoțitor să-i aducă imediat mașina. Se grăbea să ajungă la Elena Lupescu. Știa că o va găsi acasă, ea nu ieșea aproape deloc în oraș. Nu odată i se plânse regelui că se simțea (și într-adevăr era) urmărită, supravegheată, amenințată. Mulți aveau tot interesul s-o facă dispărută.

... În acea seară de început dulce de toamnă bucureștenă, Carol era nespus de agitat și nervos. Elena nu-l văzuse decât rareori într-o asemenea stare. Ea se sculă și alergă să-i iasă în întâmpinare. Carol era îmbrăcat în uniforma de paradă cu toate decorațiile prinse de pieptul vestonului. Venea direct de la o sărbătoare militară, unde îl întâlnise pe generalul Ion Antonescu.

– Gata, s-a sfârșit, spuse Regele.

Elena Lupescu îi prinse mâna și începu să-l mângâie.

În zorii zilei următoare, Carol, împreună cu suita sa, cu doamna Elena Lupescu și cu Ernest Urdăreanu, fostul ministru al Casei Regale, au părăsit țara călătorind cu trenul regal și au plecat în exil. Renunțase la ideea de a pleca în Germania, idee sugerată probabil de generalul Antonescu. La plecare Elena Lupescu încercase să-l ia cu ei și pe Mihai, moștenitorul tronului, ceea ce s-a putut împiedica datorită vigilenței unui aghiotant regal.

„Ce au nenorociții ăștia cu mine?“

Alit de generalul Antonescu să părăsească România, Regele a pus condiția să o ia cu el în trenul regal și pe Elena Lupescu.

Antonescu, care nu putea s-o suferă pe „jidoavca cu părul roșu” a înghițit cu greu acest afront, dar și-a respectat angajamentul. Noul conducător al statului Român cunoștea foarte bine intențiile legionarilor de a-i asasina pe Carol și pe metresa lui. Antonescu a întărit paza armată a trenului regal. Legionarii care nu vroiau să-i ierte Regelui Carol moartea „Căpitanului” lor au trimis la Timișoara o „echipă a morții”.

Înșesată de „cămăși verzi” gara Timișoarei părea o cetate asediată.

Când aghiotantul regal Popescu l-a informat pe Rege despre această situație gravă, trenul nu mai putea fi apărat.

Duduia începuse să tremure de frică.

– Ce au nenorociții ăștia cu mine? - a strigat furios Regele.

– Nu cu dumnevoastră au ceva, pe doamna Lupescu o vor, îl lămură aghiotantul regal. Colonelul Klaus care-l însoțea pe Rege a propus s-o scoată pe doamna Lupescu din tren, și s-o transporte, în secret, peste graniță, cu o mașină.

– Vă garantez, Majestate, cu capul meu, de securitatea doamnei Lupescu.

– Ce să fac cu capul tău, colonele?! - a replicat cinic fostul Rege.

Carol era palid și își mușca, până la sânge, buzele.

– Urdăreanu! - a strigat Carol.

„Mareșalul Curtii Regale” se prezentă imediat.

Nu oprim în gara Timișoara. Ordon să se treacă cu cea mai mare viteză prin gară.

– Am înțeles, Majestate, spuse Urdăreanu și dispăru în direcția locomotivei.

Regele o culcă pe Duduia în vana compartimentului de baie și atunci când legionarii, surprinși că trenul nu oprește au început să tragă asupra vagonului regal, el a acoperit-o cu trupul său mare, s-o protejeze astfel de gloanțe.

În această poziție stranie, și simbolică unul peste altul, va fugi regele Carol al II-lea din România forțat să abandoneze tronul din cauza femeii a cărei inimă bătea acum atât de aproape de propria lui inimă.

„N-am semănat cu el...”

Ș-a uitat Regele abdicat fiul?

Carol al II-lea a urmărit o vreme domnia lui Mihai I, dar viața personală, cu dorințele și întâmplările cotidiene, cu pasiunile mărunto-omenești și mai ales dragostea pasională pentru Elena Lupescu, l-au îndepărtat de realitățile românești și de tânărul Rege.

Destinul istoric își urma cursul său implacabil. Între Carol al II-lea și Mihai I n-a fost nici ceartă, nici împăcare.

După foarte mulți ani, când el însuși trăia în exil, în Elveția, Regele Mihai va spune despre tatăl său, Carol:

„N-am semănat cu el...”

Vreau să vă spun că lui i s-a părut normal să dea curs oricărui dorințe și oricărui pasiuni. A vrut să fie și în elita țării, dar să se comporte ca toți oamenii fără responsabilități. N-a acceptat că locul pe care îl ocupă în ierarhia țării îl obligă să se comporte ca într-o casă cu pereți de sticlă. Un membru al familiei regale poate să aibă nostalgia libertăților de care se bucură cel mai simplu dintre oameni, dar nu are de ales”.

Dar mai importante decât Tronul au fost în viața lui Carol al II-lea femeile.

Elena Lupescu...

Atâta a rămas din strălucirea „femeii fatale” de odinioară: legenda unei amante adorate peste marginile omenescului, de un Rege pentru care Femeia a fost mai importantă decât Tronul.

În amor, Carol n-a cunoscut măsura, transfigurând clipa trăită cu Lupeasca în veșnicie. Dar tot el, prin, indiferența cu care a alungat-o pe Zizi Lambrino a mai vrut să spună că nimic nu durează veșnic...

De patru ori a renunțat Prințul Carol la tron pentru Zizi Lambrino. Orbit de dragoste a fugit cu ea peste Prut, și s-a căsătorit în secret cu Zizi la Odessa. Fructul acestei dragoste nebune s-a numit Mircea Lambrino.

O vreme, Carol a iubit-o și pe Prințesa grecoaică Elena, Regina- Mamă, care i l-a născut pe Regele Mihai I.

Dar, sigur, parcă niciodată amorul n-a făcut să palpitate mai intens și mai de lungă durată inima Regelui Carol ca în cazul Elenei Lupescu. Dacă a fost sau nu evreică metresa Regelui Carol al II-lea, încă și astăzi a rămas o enigmă. Elena Lupescu a declarat, în memoriile ei, că n-ar fi deranjat-o cu nimic dacă ar fi fost evreică, dar nu era. Se pare, totuși, că părinții Elenei, și-au schimbat numele din Wolff în Lupescu și că erau evrei botezați.

Când a murit Carol, Duduia avea 53 de ani; ea a mai supraviețuit încă un sfert de secol, iubindu-l în continuare pe fostul ei amant - Rege.

Un amor neobișnuit căruia doar moartea i-a pecetluit sfârșitul...

O familie care putea fi...

Cu Elena Lupulescu în Caraibe

Alături de Mihai

Bătrân...

Colțul cu prieteni

Martie, așteaptă ca o poartă deschisă de dor lumina primăverii, în vreme ce gerul îi râde în față, tolănit ca o beizadea în brațele iernii. Luna asta frumoasă ca o pasăre de zăpadă, este luna nașterii cunoscutului scriitor și eseist Dr. ec. Justinian Tambozi (stânga), privit în fotografie, cu infinită admirație, de prietenul său, istoricul Nicolae Cușa. La mulți ani, maestre!

Vasile TODI

Legi stupide legate de sex

- În Rhode Island, persoanele necăsătorite nu au voie să facă sex. Dacă sunt prinse, riscă o amendă de 10 dolari fiecare.
- În statul american Kentucky, nici o femeie nu are voie să conducă pe autostradă îmbrăcată în costum de baie, decât dacă este însoțită de doi polițiști sau de... o bătă de baseball.
- În Oregon, orașul Willowdale, este interzis bărbaților să înjure în timp ce fac sex.
- La Birmingham în Anglia, e interzis cuplurilor să facă sex pe treptele unei biserici, după apusul soarelui.
- În Columbia, la Cali, o femeie trebuie să facă sex numai cu un singur bărbat. Prima oară când o face, este obligatoriu ca mama femeii să fie în cameră.
- În satul american Minnesota este ilegal să întreții un act sexual cu un pește viu.

C.C.

Ipoteze și ipotenuze

Despre Omul de Neandertal și Homo Sapiens

Din cercetarea arheologică a osemintelor descoperite ca făcând parte din Paleolitic, s-a constatat surprinzător, faptul că deși a dispărut în stâncile Gibraltarului acum circa 17.000 de ani, Omul de Neandertal avea capacitatea craniană mai mare decât Homo Sapiens și decât oamenii de azi. Din această constatare se icesc mai multe întrebări, a căror răspuns nu poate fi probat, decât prin ipoteze. Dacă au avut capacitatea craniană mai mare, de ce au dispărut? S-au poate n-au dispărut, ci s-au refugiat în Africa sau America...

Analizând osemintele ca vechime se constată că deși inițial Omul de Neandertal stăpânea aproximativ toată Europa, treptat zonele ocupate s-au restrâns în favoarea lui Homo Sapiens, așa că în jurul anului 15 000 î. Hr. mai există doar în Spania, în jurul Gibraltarului. Dacă din punct de vedere intelectual erau mai dotați, cum de au fost înlocuiți de Homo Sapiens?! Nu cumva au pățit ca civilizația indiană, care cu o populație de circa 30 milioane de oameni și o civilizație de cca. 4.000 de ani, au uitat să se mai bată și au fost supuși de 100000 de mugali. În concluzie s-ar putea să fi pățit la fel și strămoșii civilizației care au fost exterminați de Homo Sapiens sau au preferat o retragere continuă din fața acestora până în Africa ori peste Ocean, sau au fost exterminați. Ipoteza trecerii peste Ocean e plauzibilă dacă citim miturile amesdienilor de aici despre oamenii cu barbă și față albă, veniți de

peste Ocean ori dacă cunoaștem ca ghețurile din America de Nord s-au retras în această perioadă (12.500 î. Hr)

Altă ipoteză care ar putea explica dispariția Omului de Neandertal, mai poate fi legată de vreo boală contagioasă, care i-ar fi decimat în masă, sau o epuizare a resurselor de hrană (dispariția unor specii ca de exemplu mamuții în aceeași perioadă) sau toți factorii acționând cumulativ. Totuși, cea mai credibilă pare a fi rezistența la boli a noii specii (Homo Sapiens) și desigur curajul și cruzimea acestora (ce îi-o dă și capacitatea craniană redusă), modul de viață, obiceiurile de hrănire (mai puțin pretențioase) etc.

Și ipoteza retragerii pe alte continente poate fi luată în seamă, mai ales dacă legăm de decadența și regresul unor civilizații vechi (urmare a schimbării climatei și epuizării resurselor de hrană și apariția epidemiilor). Asta ar explica și urmele parca lăsate ca măturie de unele civilizații dezvoltate care știau că au soarta pecetluită (cetățile din Zimbabwe, zidurile inexplicabile din Polinezia și sudul Japoniei, Sfînxul din Egipt cu hieroglifele din Teba, Mocaii din Insula Paștelui - legate de casele oamenilor zburători din America de Sud), etc. De-a lungul mileniilor bruma de civilizație clădită cu trudă de popoarele mai numeroase (parțial sedentare), au fost distruse de fiecare dată de popoarele mai primitive, migratoare, bazate pe cules și creșterea animalelor.

Ștefan TARJOC

Mi toți cred în stafii, ba mai mult, unele religii neagă existența lor. Totuși, a fost demonstrat faptul că oamenii nu rămân, de-a lungul existenței lor pe pământ, fără sprijin, deoarece există îngerii păzitori. Aceste făpturi înaripate au salvat nenumărate vieți. Multă lume crede în existența îngerilor, unii afirmând chiar că i-au văzut. Iată ce-și amintește Alan Kemp, veteran al războiului din Vietnam.

„Îmi dădeam seama cât de gravă îmi era rana, pentru că fusesem împușcat în piept. Mă rugam să-mi pot vedea măcar încă o dată mama și casa. Atunci, brusc mi s-a părut că lanul uscat de orez s-a

umplut de flori, iar în fața mea a apărut un copil a cărui față n-o puteam distinge din cauza soarelui puternic din spatele lui. I-am auzit doar glasul care-mi spuse:

«Tatăl Nostru are planuri mari legate de tine și de aceea mi-a permis mie, îngerul tău păzitor, să-ți destăinui că nu vei muri în acest loc îngrozitor, ci te

Există îngeri păzitori?

vei întoarce acasă la familia ta». Apoi dispăru. Durerea din piept a încetat și mi-au revenit puțin puterile. Eram sigur că voi scăpa cu viață.»

Plutonierul Kemp a fost atât de impresionat de această întâmplare, încât, la revenirea în patrie, a urmat teologia și a fost hirotonisit preot.

„Am impresia că îngerii vor să ne facă să înțelegem că raiul se află foarte aproape de noi” - este de părere fratele Dominic. „Ne aduc la cunoștință cât de mult ne iubește Dumnezeu, câtă nădejde ne însuflă atunci când avem impresia că totul s-a sfârșit. Cunoașteți sentimentul când, fiind cuprinși de durere și deznădejde, deodată pune stăpânire pe noi calmul și încrederea? Cine a trecut printr-o astfel de experiență poate fi sigur că a fost atins de aripa îngerului său păzitor.”

Îngerii păzitori se arată în diferite forme, așa că să nu vă așteptați ca el să apară neapărat cu aripi. Uneori, chiar și un bătrân vagabond, la vederea căruia inima ni se umple de bucurie, ar putea fi întruchiparea unui înger...

Dr. Carmen POPESCU

Ană, zorile se varsă

(publicăm această superbă doină - pentru întâia oară în formă completă - dăruind-o astfel directorului bănațean Ioan Cebzan, "măiastru" interpret al ei)

Ană, zorile se varsă
Lasă-mă să merg acasă
La copil și la nevastă.
Ană, mândra mea frumoasă.

Ană, mândra mea frumoasă,
Stinge lampa de pe masă
Lasă-mă și nu mă lasă
Ană, zorile se varsă.

Că nevasta-i numa' una
Și fecioru totdeauna.
Doru' face cale-ntoarsă
Ană, mândra mea frumoasă.

Și muierea mi-nțeleaptă
Te blastămă și mă iartă.
Pruncul zice: veniși tată?
Ană, mândra mea uitată.

Tablete evreiești de răs

La examen

- Cum te numești?
- Haim Landau, răspunde candidatul răsând.
- De ce râzi?
- Mă bucur că am răspuns cu bine la prima întrebare.

Șoferul către pasager

- Ce, vă speriați că merg prea repede? Ați spus doar că vă grăbiți să ajungeți la spitalul Hadasa.
- Da, însă n-aș vrea să rămân acolo.
- Aha!
- Moshe, dacă nu mă lași în pace strig!
- Aha, Sarita, dacă vrei să strigi, înscamnă că știi ce vreau!...

Necazuri evreiești

- Tatăl are lacrimi în ochi.
- Rabi, se plânge el, spune-mi ce să fac. Fiul meu vrea să se însoare cu o șicsă (creștină).
- Tu te plângi? Atunci ce să mai zic eu? Fiul meu, pe lângă că vrea să se și însoare cu o creștină, vrea să se și boteze, îți dai seama în ce situație mă pune, pe mine, care trebuie să dau exemplu?
- Urmează un moment de tăcere. Apoi, tatăl întrebă:
- Rabi, dacă toți vin la dumneata cu problemele lor, dumneata la cine te duci cu ale dumatiale?

- Ce pot să fac? Mă adresez lui Dumnezeu.
- Și Dumnezeu ce-ți spune?
- Tu te plângi de fiul tău? Ce să mai zic eu de al meu!

Din lac în puț

- Friedman, negustorul de confecții, era impresionat de aerul trist al asociatului său Weinberg care suferea de insomnie.
- Ascultă-mă pe mine, dragul meu, știu că ai fost la doctorii cei mai renumiți, își spuse Friedman. Dar aș putea să pun rămășag că n-ai încercat niciodată remediul cel mai simplu dintre toate.
- Care remediu?
- Numărutul oilor.
- Bine, spuse Weinberg, în fond ce am de pierdut? Discară o să încerc și această soluție.
- Dar a doua zi dimineața Weinberg era iar tras la față și avea un aer mai obosit ca oricând.
- Iarăși n-am închis ochii toată noaptea, mormăi el.
- N-ai făcut cum ți-am spus?
- Ba da. Dar s-a întâmplat ceva înspăimântător. Am numărat oile până la 50.000. Apoi le-am tuns și în scurt timp am confecționat 50.000 de haine. Pe urmă, deodată, am fost pus în fața unei probleme îngrozitoare și mi-am smuls părul din cap toată noaptea: de unde să fac rost de 50.000 de căptușeli?

De ce-i crudă Dulcinea?

Dacă-i „dulce” Salomeea
Renunță pentru daruri,
Și mai dulce e femeia
Risipită între haruri...

Dulcinea e domnița
Cavalerului „aprinș”
Precum este luminița,
Focul dragostei nestins...

Chii-s sori pe-ntinsul firii,
Sânii ei - un mândru plaur -
Cu obraji ca trandafirii
Și cosițele de aur ...

Dacă-i „dulce” Salomeea,
De ce-i „crudă” Dulcinea?

La 400 de ani... (1605)
Aurel JICMAN (2005)

Cele șase țeluri ale Marelui Plan

*A*cea ordine mondială are șase țeluri: 1) Stabilirea unei noi ordini economice internaționale sub directul control al unui organism mondial. 2) Stabilirea a ceea ce ar putea părea a fi un guvern mondial democratic, manevrat din culise. 3) Cucerirea și subjugarea prin mijloace economice a celor două supraputeri, SUA și URSS - unirea celor două. 4) Stabilirea viitoarelor State Unite ale Europei ca națiune dominantă într-un guvern mondial. 5) Stabilirea unui conducător mondial suveran care să prezideze peste guvernul mondial. 6) Stabilirea unei religii mondiale care va coordona toate religiile pământului și care va avea în frunte un pontif mondial care va conduce alături de conducătorul suprem politic mondial.

Aceasta este agenda „Ordinii”. Criza politică fiind acum tot mai acută, oamenii ei plănuiesc deliberat o prăbușire a sistemului monetar mondial.

David Rockefeller

Din haos și confuzie ei vor stabili un sistem economic internațional, în care banii nu vor mai avea nici o valoare. Toate tranzacțiile lumii se vor face pe bază de coduri, semne și numere și fiecare om de pe pământ va purta pe mâna dreaptă sau pe frunte un semn.

Nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără acest semn. Și în centrul acestui cod secret este un număr care corespunde valorii numerice a dictatorului mondial, anticristul. Acest număr este - puteți crede? - 666.

David Rockefeller a spus: „Suntem în pragul unei transformări globale. Tot ce ne trebuie este o criză majoră potrivită și națiunile vor accepta noua ordine mondială”.

Se intenționează ca, în mijlocul unei crize financiare pline de panică, popoarele pământului să strige literalmente după un conducător mondial care să le scoată din mlaștina economică provocată de prăbușirea financiară. În acest moment „Ordinea” va restrânge sistemul bancar mondial la trei bănci mondiale majore care vor avea controlul asupra tuturor banilor lumii și vor conduce întreaga economie mondială. Aceste bănci vor fi: 1) The Federal Reserve Bank - SUA; 2) Banca Centrală Europeană; 3) Banca Japoniei.

Revista „The Economist”, revistă de vârf în Marea Britanie publica un articol pe prima pagină cu titlul „Pregătiți-vă pentru o monedă mondială”, lângă o imagine a păsării Phoenix care era un simbol străvechi din Egipt și Fenicia ce-l reprezenta pe Lucifer (Azazel sau Satan - n.a.).

În această perioadă de dictatură mondială va fi o supraveghere severă a fiecărui individ. Pe o VISA - card este o dungă metalică de o jumătate de țol pe doi țoli. Pe această bandă metalică sunt cam 5 milioane de informații despre tot

ce ai făcut vreodată. VISA este un cuvânt format din cele 3 limbi străvechi ale lumii și ca valoare numerică este 666. Astfel: VI sunt literele romane pentru numărul 6, în limba străveche babiloniană. A era 6, iar S este echivalentul literei grecești a cărei valoare numerică este tot 6.

Înaintăm într-o lume a lui George Orwell. Ai cablu TV? Folosind fibre optice ei pot plasa 32.000 de conversații simultan, variind undele de lumină.

Lumea va deveni una sub dictatorul mondial pe care Biblia îl denumește Anticrist. Acesta este strigătul programelor TV acum - statul global. Mihail Gorbaciov cheamă la o unică conștiință globală. Michael Jackson, cântăreț de marcă „new age” a scris cântecul „Noi suntem lumea”.

N-a fost doar un cântec, ci a fost filozofia religiei „new age” care încorporează hindu-ismul: Toți sunt una; tot este Dumnezeu; Dumnezeu este în toate; omul este propriul lui Dumnezeu. Aceași minciună a adresat-o Lucifer și primilor oameni: „Veți fi ca Dumnezeu”.

În planul elitei globale mai există un obiectiv: mai întâi, un card final (carte de credit) și în cele din urmă un microcip pe mâna sau pe fruntea fiecărui om de pe pământ. Când operația de implantare va fi desăvârșită, va urma decretul conducătorului mondial prin care nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără a avea semnul și fără a fi

semnat angajamentul că se va închina lui Lucifer. Greu de crezut, nu? Dacă vi se pare, recitiți Apocalipsa. Acesta este planul exact al „Ordinii”. De unde știu? De la conducătorul noii religii

mondiale de la Națiunile Unite, David Spangher care a spus: „Nimeni nu va intra în New Age (noua ordine) dacă nu se va închina lui Lucifer”.

Constance Cumby, o strălucită avocată din Detroit, a cercetat 10.000 de cărți despre ocultism și „New Age” și a scris cartea: „Pericolele ascunse în curcubeu” în care spune: „Am dovezi de netăgăduit că geniul din spatele sistemului computerizat activat de numărul 666 a fost plănuțit de către omul de știință „new age” Robert Jastro, directorul Institutului „NASA Gooddard Space”. Ei pretind că au primit instrucțiuni de la ființe din Spațiul extraterestru”.

Problema este ce vom face noi în România, cui îi vom recunoaște supremația: lui Lucifer, Azazel, Satan, etc. sau Dom-nului nostru Isus Cristos, Singurul Mântuitor adevărat și Unic Mijlocitor între om și Dumnezeu.

Dumnezeu nu forțează pe nimeni, fiecare fiind liber să aleagă pe cine dorește.

Cristian NEGUREANU

Lucifer

The Beatles

Un mijloc de a controla opinia maselor este RIIA (Royal Institute for International Affaires). Aici a fost promovată maiorul Rawlings Rees, care a deschis o agenție în Sussex, Anglia, Institute for Human Relations. **Această agenție este centrul psihologic al strategiei de război engleză.** În America, Council of Foreign Relations (CFR) și Comisia Trilaterală au 100% în mână opinia publică: Reuters, Associated Press, United Press, Wall Street Journal, Boston Globe, New-York Times, Los Angeles Times, Washington Post, ABC, NBC, CBS, RCA. Prin creșterea populației, Iluminații trebuie să fie mai activi în domeniul manipulării opiniei publice. Prin agențiile de știri, presă, ziare, telefon, radio, avioane, care sunt toate controlate de Iluminați, pot fi transmise știri și opinii pe întreg globul. Manipularea conștiinței și inteligentă a maselor este un factor de seamă în societatea democratică. Cei ce au în mână aceste mecanisme sunt propriu-zis cei ce stăpânesc această lume. Televiziunea, unde se văd foarte clar știri negative, orori, filme brutale, care influențează pe spectator, sugerează păreri, cum trebuie să gândim, să ne îmbrăcăm, să acționăm, ce trebuie să posedăm, cum să ne orientăm politic. Astăzi, cine este atent poate observa cum, prin cele mai mici detalii ce par inofensive, se face propagandă pentru internaționalism, distrugerea sentimentelor și a gândirii naționale, emanciparea femeii și a copiilor (merg atât de departe că prezintă foarte des copii mai deștepti, mai inteligenți decât părinții), abateră de la cultura clasică și artele de valoare indiscutabilă și prezentarea frecventă de artă „pop” suprarealistă și degenerată, pentru a orienta mai ales tineretul în această direcție.

Controlul maselor prin RIIA

Se difuzează pe toate canalele audiovizualului muzică numai în limba engleză ce o putem numi pe drept cuvânt zgomot electronic, leșin și miorlăit pe douăsprezece tonalități. „Muzica de astăzi nu este nimic altceva decât un laborator monstruos al Nimicului”, spune Jean Cau.

Politic ni se prezintă pe tavă: Hussein este rău, Bush și Clinton sunt buni, Kohl domină Europa, sex-filme, coca-cola sunt bune pentru tineret etc.... Astăzi, dacă ai o părere proprie riști să fii luat în derâdere. Prin filme unde, spre exemplu, apare (pe fond printr-o tehnică fotografică specială) o cutie de coca-cola care este invizibilă pentru ochiul liber, dar subconștientul o înregistrează, se obține stimularea consumului acestei băuturi. Strategii o numesc „subliminal messages”. În muzică și în industria de discuri se lucrează cu sistemul „back-ward masking”

Kiss

unde se înregistrează anumite mesaje pe frecvență înaltă atât de sus încât urechea nu o aude, dar subconștientul o percepe, înregistrează și integrează!

Câteva exemple:

Kiss - cântecul God of Thunder - mesajul - demonul este Dumnezeu! tău

Madonna - cântecul Like a Virgin - mesajul - eu mă cufund în păcat

Queen

Police - cântecul Every little thing she does is magic - mesajul - răul se combate cu violență

Queen - cântecul Cracy little thing called love - mesajul = la naiba cu Biblia, eu vreau magie!

Rolling Stones - cântecul Tops - mesajul - te iubesc, spune satana

Prince - cântecul Purple rain - mesajul = îndată bombardăm cerul!

Cindy Lauper - cântecul The bop - mesajul = ești neputincios în fața răului, ha, ha, ha

The Beatles - cântecul Revoluția nr.9 - mesajul = începe să fumezi marihuana!

John Todd, directorul Firmei Zodiaco, o fuziune grandioasă a industriei de discuri cu societăți de înregistrare a concertelor din SUA, spune că fiecare disc original, fiecare matriță a oricărei muzici (clasică, country, rock, melodramatic, meditativ, disco, heavy) erau prelucrate de 13 persoane care folosesc magia neagră. Ei nu o fac din spirit comercial ci din dorința de a stăpâni și controla psihicul oamenilor.

Deverul industriei de discuri este de milioane: în spatele ei se află unii dintre cei mai bogați oameni din lume. Acești manipulanți care s-au îmbogățit și-au câștigat atâta putere, au influență asupra tineretului în general și asupra fiecărui auditoriu în parte.

După Zodiaco a apărut în California o a doua întreprindere cu numele „Maranata”. Maranata a căutat să coopteze tineretul creștin și de alte confesiuni. Ei au compus melodii și texte pozitive în care au integrat mesaje satanice și distructive. Primul proiect s-a numit „Iisus Cristos Superstar”. Dar noi, chiar dacă nu avem încă posibilități și căi de a ne apăra de acești șarlatani, totuși mai putem alege muzica pe care dorim să o ascultăm.

Jan van HELSING

Ziua de lucru a lui Kennedy

Ziua președintelui Kennedy nu începea mai înainte de ivirea zorilor. El se scula la 7³⁰, citea în fugă ziarele și telefona adeseori colaboratorilor săi pentru a comenta cele citite.

Zi și noapte, în vreme ce soseau ziarele și rapoartele, telefoane și note prezidențiale se încrucișau, solicitându-se informații suplimentare, precizări sau făcându-se noi sugestii. Trebuia

durau mai mult de o oră și atunci când o considera necesar, le prelungea și timp de câteva ore. Comentariile erau reduse la minim și când interlocutorii cădeau în generalități, îi întrerupea.

Întreaga sa atenție era fixată asupra interlocutorului, în vreme ce își lua notițe pe un bloc notes: manifesta o aptitudine remarcabilă pentru a înregistra detaliile fără a pierde din vedere esențialul.

acționat cât mai repede posibil. S-a apreciat că președintele telefona în jur de 50 de ori pe zi; cea mai mare parte a telefoanelor erau date de la reședința sa, înainte, sau după orele de birou.

Pe la orele 8⁴⁵, după ce făcea baie (se rădea în baie pentru a câștiga timp), servea micul dejun, câteodată în compania soției și a copiilor, câteodată în pat, citind ziarele. Odată sau de două ori pe săptămână, lua micul dejun în compania liderilor parlamentari și a colaboratorilor săi apropiați.

Ajuncea la birou între ora 9 și 9³⁰, citea scrisorile primite și un raport (de maximum 3000 de cuvinte) al CIA mai înainte de a participa la conferințele prevăzute, în afară de audiențele acordate presei, el avea un mare număr de întâlniri și un mai mare număr de discuții cu colaboratorii săi. Evenimentele ce aparțineau actualității îi ocupau un mai mare timp și adeseori noile întreveneri trebuiau să fie integrate în programul stabilit.

Atât cât îi permitea subiectul discutat, Kennedy își limita întrevenerile la maximum 15 minute; foarte puțin

Atunci când aprecia că subiectul era epuizat, sau când decizia sa era luată, își strângea hârtiile, semn că discuția se terminase. Dacă interlocutorii nu sesizau aluzia, președintele se scula și îi saluta.

În ciuda eforturilor pe care le depunea, a dorinței sale de a fi punctual, își prelungea zilnic, cu peste o oră, programul pentru a rezolva toate problemele din ziua respectivă.

Ziua îi era incredibil de plină. Rămânea la birou până la 19³⁰, sau chiar 20³⁰, și nu se întorcea acasă decât după cină. Cel mai adesea citea rapoartele în pat, apucându-l miezul nopții. Când avea invitați, se eschiva de cele mai multe ori pentru a merge să lucreze.

Sâmbăta, când se afla la Washington, ziua de lucru era mai scurtă. Duminica nu era prevăzută nimic special, în medie, lucra între 45 și 55 de ore pe săptămână.

„Dacă trăiesc în acest ritm, spunea el adeseori soției sale, este pentru că voiesc să știu totul.”

Dumitru GAROFIL

Dactilografa Führerului

S-a discutat foarte mult în jurul potenței sexuale a lui Hitler. Există autori care au afirmat că ar fi suferit de o criptorhidie, alții că ar fi fost misogin și timid. Pe baza altor surse, Hitler ar fi suferit de o diminuare a facultăților sale sexuale, ca

urmare a unei boli venerice, contactate în tinerețe la Viena, la care s-a adăugat rănirea provocată de gazele toxice din primul război mondial.

Cu toate acestea, se poate afirma cu oarecare certitudine că impotența sa nu era totală și că unele femei - puține la număr, este drept - au reușit, în decursul vieții sale, să-i redea uneori virilitatea.

Documentele și rapoartele poliției, aflate în arhivele din Berlin, au scos la iveală o altă idilă a dictatorului nazist. Este vorba de o tânără secretară

de partid, Trude Hainzer, sau Haner, se spune frumoasă și care, prin anii 1931-1932, deci cu puțin înainte de a veni la putere, era afectată ca secretară personală a lui Hitler. Ea bătea la mașină

corespondența, discursurile, consemnările „șefului”, care o aprecia cu atât mai mult, cu cât era, pe de o parte, o foarte bună secretară și pe de alta, o național-socialistă fanatică, având în familia sa mai mulți membri, unchi și veri, care aparțineau primului nucleu național socialist din anii 1923-1925, epoca puciului din München.

Hitler, care suferea de stomac, fusese supus la un tratament medical care i-a ameliorat nu numai durerile, ci și tonusul sexual. Se pare că la aceasta au contribuit și farmecele frumoasei sale secretare. Din câte se spune, folosindu-se de un turneu electoral și de propagandă, în mai multe orașe din nordul Germaniei, cuplul Trude-Adolf a întreținut relații intime și tânăra ar fi rămas gravidă, fără posibilitatea contestării paternității, de către Hitler.

de-a lungul Germaniei.

Că ea i-a plăcut sub aspect fizic este foarte posibil și chiar probabil. Hitler nu era nici misogin și nici timid, cum s-a spus adeseori fără teme, dar s-a speculat mult pe tema facultăților sale sexuale, care erau mult diminuate datorită motivelor pe care le-am menționat mai sus.

Cu toate acestea, el nu era total impotent și idila ce a avut-o în 1932 a beneficiat de tratamentul pentru

suferințele la stomac ce i-a adus o ameliorare pe toate planurile.

Înviorarea tonusului său sexual - când nu avea decât 43 de ani - a coincis cu turneul electoral în mai multe orașe din Nordul Germaniei, când s-a consumat idila Trude-Adolf. Așa după cum reiese dintr-un raport al poliției, afacerea a luat o turnură neprevăzută: sub pretextul unei maladii, câteva săptămâni mai târziu, domnișoara Heinzer a părăsit brusc secretariatul partidului. De atunci i s-a pierdut orice urmă până în 1934-1935, când s-a căsătorit undeva, în nordul țării și a avut mai mulți copii.

Hitler a considerat-o pe tânăra dactilografă ca necorespunzătoare pentru a-i fi soție, în ciuda faptului că-și dorea foarte mult un urmaș. Sau poate, pur și simplu, s-a plictisit și a considerat-o o simplă aventură. Mai există o ipoteză: Trude, decepționată, orgolioasă și totodată prea devotată politic Führerului său, pentru a-i cauza neplăceri, s-a eclipsat și nu a îndrăznit niciodată să-i vorbească de copilul pe care îl aștepta.

În orice caz, un raport detaliat al poliției, datând cu puțin înainte de 30 ianuarie 1933, furnizează unele informații, din care rezultă că dactilografa ar fi avut un copil de sex bărbătesc. Aici se sfârșește orice relatare și numai cei doi martori - mama, sau copilul - mai sunt în măsură să ofere un răspuns la întrebări, în cazul că mai sunt în viață, fapt puțin probabil. Dacă ne gândim la timpul scurs, Trude ar trebui să aibă, în prezent, aproximativ 84-86 ani.

Singura certitudine este că copilul a fost un băiat. Ce a devenit el între timp? Dacă trăiește ar trebui să aibă în prezent aproximativ 60 de ani. Cunoaște el secretul originii sale? Unde se află mama sa (dacă mai trăiește), singura persoană capabilă să-i ateste originea?

Nicolae CUȘA

Ar fi multe de spus...

...despre personalitățile grecești de origine aromână. Ne vom opri asupra personalității remarcabile a lui Ioan Coletti, născut în 1788, în cătunul Seracu, plasa Calarită, din Macedonia, adică într-o zonă locuită numai de aromâni. Deși unele lucrări și chiar enciclopedii (mai ales grecești) îi scriu numele Ioannis Coletti, 1788-1847, din scrierile lui Ion Ghica, V. Diamandi, A. Hâciu și altora rezultă clar sorgintea sa vlahă (aromână). Vorbea dialectul aromân în familie, în timpul studiilor la Psalida -lanina ca și în oștire, mai târziu, cu căpitanii săi. Aii Pașa de Ianina, satrapul Epirului, l-a sprijinit material pentru a face studii în Italia, unde și-a luat doctoratul în medicină, la Pisa. A fost medicul și secretarul lui Aii Pașa urmașul lui Ali Pașa de la 1788. Satrapul Epirului din primele decenii ale secolului al XIX-lea, la curtea căruia a fost consul al Franței Pouqueville, a ascultat sfaturile lui Coletti de a angaja câțiva din cei mai bavi căpitani vlahi care, după căderea lui Ali Pașa în 1820, vor declanșa Revoluția în Fier și Thesalia. Ioan Coletti devine fruntaș al Eteriei, se remarcă la Conferința din 1621 de la Epidaur, intrând în viața politică a Greciei. Ca om de arme și comandant grec se afirmă prin biruința din golful Argolidei, contra oștilor lui Curșid Pașa, „când a salvat națiunea de la un masacu general, printr-o stră-pungere eroică” apoi, prin victoria obținută la Karytos etc. Ca om de stat a știut să-și grupeze în jurul său perso-nalități utile. În 1828 este factotum în guvernul lui Capodistria. Din 1832 este considerat bărbatul cel mai capabil pentru a conduce destinele țării. A înfrânt revolta Maniaților și pe rebelii lui Kris-talis. Ca ministru de Interne a fost o mână forte, preocupat de stabilitatea statului grec. A fost de mai multe ori ministru al Comerțului, în calitate de premier, în al doilea cabinet după Constituție, Coletti s-a evidențiat ca un făuritor al statului modern grec.

Epidaur

Dr. ec. Justin TAMBOZI

Tocmeli comerciale cu destinul neamului român

Scrisoarea Prim-Ministrului României, Titu Maiorescu, către reprezentantul bulgar la Conferința de pace din Italia, 1913, după cum urmează:

Titu Maiorescu

Excelenței Sale d-lui Tonchef, reprezentant prim al Guvernului regatului Bulgar, la Conferința din București:

Domnule Ministru,
După cum s-a convenit în cursul tratativelor noastre având ca scop restabilirea unei păci constante pentru amândouă țările noastre, am onoarea să rog pe Excelența Voastră a binevoi să-mi confirmați, ca răspuns la prezenta că:

Conform declarației făcute de Bulgaria la Protocolul semnat la Londra din 16/20 Ianuarie 1913 și pe baza articolului 4 al protocolului de la conferința din Petesburg, la 26 aprilie (9 mai) a aceluiași an, Bulgaria consimte să acorde Autonomia la școlile și Bisericile Cuțo-Vlahilor, existente în viitoarele teritorii dobândite de Bulgari și va permite crearea unui Episcopat pentru aceiași Cuțo-Vlahi, acordând în același timp posibilitatea guvernului român de a subvenționa

instituțiile susmenționate, existente acum ea și celor viitoare, sub supravegherea discretă a guvernului bulgar.

Primiți vă rog... (iscălit) TITU MAIORESCU

2. Scrisoare răspuns a reprezentantului Bulgar la Conferința din București către Prim-Ministrul Român,

Titu Maiorescu.

Excelenței Sale dl. Titu Maiorescu, Președinte al Consiliului (de pace), Ministru de Externe al României. București, 22 Iulie, 1913

Ca răspuns la Nota Excelenței Dvs. dată la 22/Iulie 1913, avem onoarea de a vă confirma că: Conform declarației făcute de Bulgaria prin Protocolul semnat la Londra la 16/20 Ianuarie 1913 și prin art. 4 al Protocolului dezbătut la ST. PETERSBURG pe 26 Aprilie (9 Mai) ale aceluiași an, Bulgaria consimte la acordarea Autonomiei școlilor și Biseriilor românești ale Cuțo-Vlahilor, existente pe viitoarele ținuturi bulgărești și acceptând crearea unui Episcopat pentru tot aceiași Cuțo-Vlahi cu posibilitatea Guvernului Român de a finanța, sub supravegherea discretă a Guvernului Bulgar, ale acestor instituții pr/cnte și viitoare.

Primiți Va rog ... (SS) TONCHEFF

Observație:

Nimic din toate cele convenite și confirmate mai sus, nu s-a realizat, Bulgarii fiind supărați foc, din cauza poziției părtinitoare în favoarea Greciei, ce a avut-o România, la împărțirea Macedoniei, care a luat 60% din întinderea geografică a Macedoniei. Dar nici Grecia n-a fost la înălțimea cerințelor, după cum am arătat.

I.A.P.

AROMÂNI CARE ȘI-AU UITAT NEAMUL

Și ei, asemeni altora ce le vor urma în acest colț de pagină, uitându-și datoria față de propriul popor, au pierdut recunoștința neamului. (V.T.)

Semnarea „Păcii de la București”

“Care fudze de-a lui mumă
Și di părinteasca-l'i numă.
Fugă-l'i doara Domnului
Și dulțamea somnului!”

(strofa ultimă din imnul aromânilor)

Fotografia realizată în cursul semnării „Păcii de la București” când s-au definitivat și adjudecat pentru totdeauna, granițele Macedoniei, după războaiele Balcanice. De la dreapta spre stânga Eleftherios Venizelos Prim-ministrul Greciei (considerat și Apostol național al Greciei). Nicolae Politis Exadhatilos și Panias.

Ianni A. PAPATHANASIU

Marțul

Obicziuri in luna martie la aromâni

La începutul lunii martie (sau marțul la aromâni), cea mai bătrână femeie din casă, sucește mărtisorul din două fire de lână – unul alb și altul roșu – care simbolizează iarna și vara, împletirea lor fiind simbolul primăverii. După ce sunt împletite, mărtisoarele sunt împărțite copiilor din casă. La capătul fiecărui mărtisor se leagă câte o monedă de aur sau argint, după starea materială a omului (Belimace, Credințe populare, în „Lumina”, Anul IV, nr. 3 / martie 1906, p. 78.). Apoi, bătrâna, cu mâinile legate la spate, trece prin gura unui ac un capăt al mărtisorului, cu care coase ceva pentru patronul casei (aromânii obișnuiau să aibă un patron al casei, adică un anumit sfânt).

În timp ce bătrâna coase, cea mai tânără fată, sau nevestă, o întreabă: “ți coși tini?” iar bătrâna răspunde “Ți-s ti niri, io cos gurile a dușmanilor a casei”.

Această întrebare este adresată de trei ori. La a doua întrebare, bătrâna răspunde că coase gurile tuturor dușmanilor, iar la a treia că coase gurile șerpilor și năpârcilor. Apoi ia pe copii la rând, după ordinea vârstei, și le leagă marțul (mărtisorul) la gât (pentru sănătatea corpului), apoi la mâini (pentru a fi harnice și pricepute) și la picioare (pentru a fi rezistente la mers). Se formau astfel niște cercuri magice ce aveau rolul de a proteja persoana ce purta marțul.

Nicolae GHITA
(Constanța)

De ce îi admir pe macedoneni

„Tatălui trebuie să-i pupi mâna și când e murdară de la muncă”
Gheorghe Hagi

Am fost alături de maestrul Adrian Păunescu în emisiunea „Meciul meciurilor” de la Antena 1, când l-a convins pe Hagi să revină în națională. Bucureștenii au ieșit pe străzi în plină noapte, sărbătorind cu steaguri și cântece reîntorcerea lui Gică printre tricolori. Efectul s-a văzut, în partida decisivă, de mari orgolii cu Ungaria, Hagi a evoluat extraordinar, fotbalistii unguri nu mai știau cum să-l blocheze și, apelând la durități inadmisibile, i-au rupt căpitanului nostru clavicula. Cu mâna imobilizată la piept, Hagi a acceptat să vină iarăși în emisiune la Antena 1. L-au copleșit românii cu daruri pe Hagi, unii pictori i-au trimis tablouri, cineva i-a adus o statuie, alții - diplome înrămate. M-am oferit să-l ajut să le transporte pe trotuar, unde trebuia să vină să-l ia prietenul lui, Balint. Gică nu putea stăpâni volanul cu o mână imobilizată din cauza fracturii. Nu m-a lăsat să-l ajut la căratul darurilor: „Aveți multe treburi, nu vă pierdeți vremea cu mine, le duc pe rând cadourile până vine Balint”. Nu am dat curs modestiei lui și i-am rămas alături până a sosit Balint cu mașina. I-am spus lui Gică de ce îi admir pe macedoneni, pentru patriotism, pentru solidaritatea lor, pentru respectul arătat părinților, pe care-i așează mereu în capul mesei. Hagi mi-a răspuns: „Tatălui trebuie să-i pupi mâna chiar când e murdară de la muncă. Și mai vreau să spun că eu sunt machidon în cele patru camere ale casei mele, cum am trecut pragul afară, sunt român și mă mândresc cu asta!”. Enorm și-a iubit Hagi părinții. Era în prețuia unei partide decisive pentru calificarea la turneul final, România trebuia să joace cu Slovacia. Pe aeroportul slovac aterizase avionul cu jucătorii naționalei noastre, cu generalul lordănescu și cu delegația oficială. Ziariștii, familiile și prietenii fotbaliștilor urmau să sosească peste circa o oră. Se știe cât de sever era generalul lordănescu în privința respectării la milimetru a programului. Ei bine, Hagi l-a convins pe lordănescu să aștepte încă o oră pe aeroport împreună cu tot lotul pentru a ateriza și al doilea avion românesc. Știți de ce? Hagi l-a așteptat pe tatăl său, pe simpaticul nea lancu Hagi, l-a luat de umeri și i-a dat niște dolari ca să-și cumpere niște ghetete groase din orașul slovac, fiindcă vremea era friguroasă.

Florin CONDURĂȚEANU